

Kunstnerne først og fremmest, der tager fat og saa kommer og forhandler med Staten om Sagen. Saa kommer der en helt frisk Aand ind i denne Sag, en frisk Bevægelse som aldrig forhen, nye Synspunkter og nye Tanker gør sig gældende. Netop paa Grund af denne Friskhed er det, jeg tror, at dersom man kunde føre Sagen ad den Vej, vilde der komme meget gode Forhold paa dette Omraade. De private og Kommunerne vil blive ivrige, og først og fremmest vil Kunstnerne, naar de skal tage Initiativet og forhandle med hinanden, komme til Enighed. De kan ikke staa og strides, for nu gælder det dem selv, nu er det dem, der skal tage Affære. Og saa tvivler jeg ikke om, at der indenfor dette lille musikelskende Land vil blive lige saa stor Iver for at støtte den private Opera, som der nu er til at støtte den kongelige Opera paa Kongens Nytorv. Jeg tror, Iveren vil blive meget større, fordi man vil føle: nu er der Friskhed, nu er der Initiativ i Sagen. Men som det gaar nu nede paa Kongens Nytorv, er alle enige om, at den Sag er ved at blive raadden og bliver det til sidst.

Jeg vil derfor meget indstændigt tilraade, at man stemmer for Ændringsforslag Nr. 2, og hvis man ikke vil det, saa for et af de andre, der vil en endelig Ordning — i hvert Fald stemmer imod Ændringsforslag Nr. 3; thi gaar det Ændringsforslag igennem, da er — efter min Mening, det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) har den modsatte — det kongelige Teaters Saga ude. Da vil for det første Skuespillet forlade os — det er allerede godt paa Veje dertil —, og vi vil komme til at staa tilbage med Operaen; men saa vil ogsaa den forlade os, saa vi til sidst maa forpakte Teatret ud. Det bliver Enden paa Sagen.

Ordføreren (A. C. Meyer): For ikke at spille Tingets Tid og forhindre, at vi faar en nærliggende Afslutning af Mødet, skal jeg ikke fordybe mig videre i, hvad der er fremført af de tidligere Talere, men jeg finder dog Anledning til at gøre nogle Bemærkninger, hvad der vil føles ganske naturligt, da der har rejst sig en ikke lille og somme Tider, synes det mig, ublid Kritik, der har været adresseret til Ordføreren. Naa, man skal jo i enhver Sag have en Prügelknabe, og jeg har ikke noget imod at være det i dette Tilfælde; men jeg tror, at de, der vil mene, at der ikke i Udvalget er gjort, hvad der kunde gøres, for at skaffe klare Linier, tager fejl. Der er gjort Forsøg paa en Sam-

mensmeltning af Meninger, der syntes at maatte staa hinanden nogenlunde nær, der er gjort Forsøg paa at opnaa Indrømmelser, og naar det til syvende og sidst er endt med, at man har maattet lade Tinget afgøre, hvilket Standpunkt der skal indtages i denne Sag, er det ikke Formandens og Ordføreren's Skyld; det maa til Dels være Udvalgsmedlemmernes egen Skyld. Men det maa ogsaa — og fortrinsvis, kan man vel sige — hidrøre fra, at Sagen vel er overmaade vanskelig at finde ud af. Den Debat, der har været ført her under anden Behandling, har til fulde godtgjort, at Sagen er saare vanskelig; der har været argumenteret ud fra alle de Standpunkter, som overhovedet er antydede i Betænkningen, og ingen har gjort fjer-neste Tilløb til at vige blot en Tomme.

Naar det ærede 11te Medlem for Hovedstaden (Svend Koch) mente, at det skulde være stridende mod min Natur at gaa imod Ministeren, maa jeg desværre sige, at jeg er kommet til at staa i den Situation, at jeg er gaaet imod Ministeren, det fremgaar af Ministerens egne Udtalelser. Jeg har erklæret og vil gerne gentage det og ogsaa dokumentere det ved min Afstemning, principaliter, at jeg anser Dobbeltscene-Projektet for det, der er mest gennemførligt og ligger os nærmest og vil byde de største Fordele, og selv det, der er fremkommet fra anden Side, har ikke afsvækket min Opfattelse heraf. Jeg er i dette Tilfælde, hvor Ministeren nys har udtalt sig meget afvisende overfor Dobbeltscene-Tanken, ganske paa den modsatte Side af den, Ministeren staaar paa, saa det strider slet ikke mod min Natur at gaa imod Ministeren. Jeg vil i det hele taget gaa imod hvem som helst, naar det passer mine Anskuelser; og naar jeg, hvad jeg kan indrømme, her ikke har kunnet tage andet Standpunkt end det, som er udtrykt i Ændringsforslag Nr. 3, er det sandelig ikke, fordi jeg ikke vil gaa videre, men det er simpelt hen, fordi jeg er bundet af at skulle faa udrettet noget i denne Sag — og jeg garanterer ærede Medlemmer, at hvis jeg ikke havde taget dette Standpunkt, var der overhovedet maaske slet ikke blevet gjort noget i denne Sag; saa havde vi staaet lige overfor Tinget uden at kunne beslutte os til noget, og det kongelige Teaters Misère var da blevet fortsat.

Man har Lov til, saaledes som det ærede 11te Medlem for Hovedstaden, at finde, at dette er en fattig Afslutning, og at det er flovt at give Arbejdet fra sig